

1661 5. Juli 1881: Eneste Beh. af Fællesubv. Indst. ang. Forfl. t. Finantslov f. 1881—82. 1662

stor Eftergivenhed fra Landsthingets Side, idet man var gaaet bort fra den Fordring, som man fandt var fuldkommen billig, at alle Embedsmænd burde have Lønningstillæg; man gav da Afkald paa at lade Lønningstillæg tilflyde alle og indskrænkede sig til at bevare Lønningstillæg for dem, der i et Lidsrum af omtrent 5 Aar havde erholdt det; man holdt altsaa paa en Magimalgrænde af 4,400 Kr. — Da Tillægsbevillingsloven var til Behandling, endte den jo med et Fællesudvalg, og det blev her i Landsthinget udtalt, at man var gaaet til den yderste Grænde af Eftergivenhed ved saaledes at give Afkald paa, at alle Embedsmænd skulde have Dyrtidstillæg, og indskrænke det til dem, der havde en Lønning af indtil 4,400 Kr. Jeg kunde vel forslaa, at, naar der var Udsigt til ved denne Eftergivenhed, denne yderligere Indrømmelse, at opnaa Enighed mellem Thingene angaaende Finantsloven, saa kunde det for flere være en bestemmende Grund til at gaa endnu yderligere, men jeg kan ikke forslaa, hvorledes særlig de ærede Medlemmer af Fællesudvalget for Tillægsbevillingsloven, uden noget Haab om derved at opnaa Noget som helst, kunde tilnaade Thinget at gaa ind paa denne yderligere Indrømmelse, som her er foreslaaet. Den Grund, jeg har hørt angive udenfor Salen til at foreslaa dette, er den, at man havde ment, at man ved denne yderligere Indrømmelse gjorde det klart for Befolkningen, hvorledes Landsthinget havde været villigt til Eftergivenhed, hvor høfligt Landsthinget havde været, hvormeget det havde bestræbt sig for at undgaa noget Brud med Hensyn til Finantsloven; men jeg tror, at denne Betragtning hviler noget paa en Misforstaaelse af, hvorledes Befolkningen opfatter disse Valgsprogsmaal. Jeg tror, at Befolkningen ikke saaledes trænger ind i det enkelte Spørgsmaal, at der sker en Undersøgelse af, hvorvidt den burde være gaaet lidt videre eller ikke. Nei, Spørgsmaalene holdes sædvanlig i en langt større Almindelighed; der spørges vistnok væsentligst ved Valget af den ene eller den anden Kandidat, om han er for eller imod Regjeringen, om han holder med Regjeringen eller er i Opposition. Det er det Spørgsmaal, som væsentligst ligger for, og saalænge Valgene ske paa saadanne Smaaspørgsmaal — jeg mener ialtsald i finantsiel Henseende Smaaspørgsmaal — som hidtil have ligget for, vil den store Masse af Befolkningen kun lidet trænge ind i de særlige Grunde til den Meningsulighed, der finder Sted. Der er vel neppe 10 pCt. af den Valgerforsamling, som er tilfiede om Valgtribunen, der hører, hvad der bliver sagt. Der stemmes efter den Veiledning, der er givet de enkelte Valgere, som gaa til Valg,

og det er det Afgjøvende. At trænge ind i disse Spørgsmaal er egentlig ikke Valgernes Sag. Men ved at gjøre disse yderligere Indrømmelser bliver desuden den hele Meningsulighed saa udvandet og fortyndet, at det er meget vanskeligt selv for os, der ere gaaede omkring i den politiske Sandørken og kjende en Del til de forskellige Planter, som der voge, og ere blevene vant til at skjelne det ene Græsstraa fra det andet, at forklare, hvori den Meningsforskjæl bestaar, som har medført, at Thingene skilles ad uden at være komne til Overenskomst paa dette Punkt. Men hvorledes vil man forklare for en stor Valgerforsamling, hvorsom man ikke har kunnet enes om Spørgsmaalet om Dyrtidstillæget, naar En tilbyder 3,000, en Anden 3,400 og en Tredie 3,500, eller hvormeget det nu er? Det er virkelig umuligt for nogen Mand at forklare en stor Valgerforsamling. Jeg anser det derfor for at være ogsaa af den Grund uehdigt, at man er gaaet bort fra den Magimalgrænde, som man hidtil her i Landsthinget har betragtet som den yderste Grænde for sin Eftergivenhed, og allerede af den Grund forekommer det mig, at der er Anledning til ikke at stemme for Flertallets Indstilling, hvorved man jo ganske vist vilde binde sig ligeoverfor Fremtiden. Hvad enten der forelægges en ny Finantslov i September eller i Oktober, vil det samme Bevillingsspørgsmaal komme frem. Staar Landsthinget da med frie Hænder eller med fri Mening, dersom Regjeringen atter, hvad jeg vil finde høist naturligt og det eneste Rigtige, fremkommer med et Forslag til Dyrtidstillæg til de Embedsmænd, som hidtil har havt det, eller har man da ikke allerede nu ved at stemme for Flertallets Indstilling givet tilkjende, at Landsthinget er villigt til at forhandle, ogsaa naar den nye Finantslov forelægges paa Grundlag af en Grænde af 3,450 Kr., som det nok er? Det forekommer mig at være ganske urigtigt, om man med Hensyn til dette Spørgsmaal vil gjøre det Hovedhensyn gjældende blot at skaffe nogle Embedsmænd Noget. De maatte da langt hellere have stemt for Folkethingets Forslag om at sætte Magimalgrænsen til 2,500 Kr., De havde da været visse paa at opnaa det, De ville. Men for alle os Andre, som hidtil have udtalt os for, at det var uretfærdigt at berøve nogle af Embedsmændene, hvad de hidtil havde havt, og netop berøve dem det, der, som den ærede Ordsrører meget rigtig har sagt, fuldstændig ligesaa meget trænge til dette Dyrtidstillæg, som de lavere Lønnede, maa det staa som urigtigt, at Landsthinget ved sin Afstemning her uden nogen Frugt giver sit Minde til, at man berøver disse Embedsmænd Tillæget. Jeg skal ligeoverfor min meget ærede Ven, det ærede 1ste Medlem for 9de Kred